

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: R o c k O i l p l u s, s. r. o.**, se sídlem v Praze 10, ul. Říčanská č. p. 1984/5, PSČ 101 00, IČ: 272 42 439, **proti žalovanému: G e n e r á l n í ř e d i t e l s t v í c e l**, se sídlem v Praze 4, ul. Budějovická č. p. 7, P. O. BOX 12, PSČ 140 96, za účasti osoby zúčastněné na řízení, a to: K. K., se sídlem v Ž., ul. M. č. p. 1487, IČ: ..., zastoupeného JUDr. Karlem Davidem, advokátem se sídlem v Lounech, ul. Beneše z Loun č. p. 50, PSČ 440 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21, a rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010, č. j. 14681/2010-206300-031, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou u zdejšího soudu dne 13. 9. 2010 prostřednictvím elektronické pošty ve znění jejích doplnění ze dne 26. 9. 2011 a ze dne 14. 2. 2012 domáhala zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21, jímž bylo zamítnuto odvolání kontrolovaného dopravce K. K. proti rozhodnutí

původního žalovaného Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010, č. j. 14681/2010-206300-031, kterým bylo rozhodnuto dle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), o zajištění vybraných výrobků žalobkyně jmenovanému kontrolovanému dopravci, a to motorového benzínu, kód nomenklatury KN 27101144, v množství 12.307 litrů, a středního oleje, kód nomenklatury KN 27101941, v množství 20.181 litrů.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), na základě něhož byla zrušena všechna celní ředitelství včetně Celního ředitelství Ústí nad Labem. V důsledku této skutečnosti podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 2, ust. § 4 odst. 1 písm. a), ust. § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 zákona o celní správě počínaje dnem 1. 1. 2013 namísto Celního ředitelství Ústí nad Labem, který s „konečnou platností“ rozhodoval o prvoinstančním rozhodnutí původního žalovaného Celního úřadu Ústí nad Labem, se bez dalšího stalo žalovaným Generální ředitelství cel.

Žalobkyně v žalobě ve znění jejích doplnění ze dne 26. 9. 2011 a ze dne 14. 2. 2012, které dle názoru soudu žalobkyně zcela legitimně učinila v reakci na vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu ve vztahu ke správním rozhodnutím o zajištění vybraných výrobků (k tomu srov. např. jeho rozsudky ze dne 17. 6. 2011, č. j. 5 Afs 10/2011 – 94, ze dne 15. 6. 2011, č. j. 5 Aps 2/2011 – 97, ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30), jak soud rozvede ještě níže, v souvislosti s žalobou napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím prvoinstančním rozhodnutím uvedla, že v rámci své podnikatelské činnosti spočívající v obchodu s pohonnými hmotami, kdy disponuje povolením k obchodu s pohonnými hmotami jakožto vybranými výrobky ve smyslu ust. § 22 zákona o spotřebních daních, dováží pohonné hmoty mj. od zahraničního dodavatelské společnosti „TOTAL“. K tomu žalobkyně doplnila, že předmětný případ je jedním z řady případů kontrol jejích dopravců pohonných hmot, které se uskutečnily dne 15. 4. 2010 na celém území České republiky a kdy došlo k zadržení a následnému zajištění pohonných hmot včetně zadržení a zajištění dopravní techniky dopravců. Tento postup ze strany celních orgánů vedl k faktické obchodní likvidaci žalobkyně. Vedle toho žalobkyně podotkla, že ve správním řízení sice s ohledem na tehdejší právní úpravu nebyla účastníkem správního řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, nicméně tímto rozhodnutím je zjevně dotčena na svých subjektivních veřejných právech ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., a proto jí svědčí žalobní legitimace. Dále žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že předmětnou žalobu podala v zákonem stanovené lhůtě, když jí ke dni podání žaloby dosud nebylo formálně i neformálně doručeno žalovanou stranou žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí (*pozn. soudu - rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se ovšem prokazatelně dostala do dispoziční sféry žalobkyně, když ta je v kopiích spolu se svými podáními v průběhu předmětného soudního řízení soudu zaslala – rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem soudu zaslala dne 27. 9. 2011 a rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem soudu zaslala dne 14. 2. 2012*).

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti pak žalobkyně ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí namítla, že původní žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně, a to pokud se jedná o okolnosti uskutečněné kontroly provedené ve smyslu ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních, a pokud se jedná o okolnosti a způsob vyplnění dokladů v dopravě vybraných výrobků. Předmětná zásilka vybraných výrobků byla vybavena

elektronickými správními doklady odesílajícím daňovým skladem – společností TOTAL Deutschland GmbH se sídlem a místem odeslání v Německu. Žalobkyně trvá na tom, že elektronické správní doklady byly náležitě, úplně a správně vyplněny odesílajícím daňovým skladem v Německu. V dané věci je sporné vyplnění dokladu AAD č. 4076388, a to pokud se jedná o vyplnění resp. nevyplnění kolonky č. 7a. Žalobkyně připustila, že německý daňový sklad v dotyčném dokladu skutečně nevyplnil kolonku č. 7a obsahující text – „*Příjemce: plné jméno, adresa a číslo plátce DPH. V případě vývozu zboží se uvede osoba pověřená odesílatelem k převzetí zboží v místě vývozu*“, přičemž tak německý daňový sklad učinil s ohledem na skutečnost, že již vyplnil kolonku č. 7 obsahující text – „*Místo dodání: plné jméno a adresa příjemce zboží, pokud se adresa liší od údaje v kolonce 7*“. A protože se adresa příjemce zboží nelišila, kolonka č. 7a zůstala nevyplněna. Vedle toho rozpor ve vyplnění dotyčného dokladu spatřoval původní žalovaný i v rozdílných údajích oproti evidenci obchodního rejstříku, a to pokud se jedná o sídlo žalobkyně, která byla příjemcem dopravovaných vybraných výrobků. K tomu žalobkyně podotkla, že skutečností opravdu je to, že v mezidobí změnila své sídlo, nicméně pro odesílající daňový sklad byly podstatné údaje ve speciálním rozhodnutí vydaným ve smyslu zákona o spotřebních daních a navíc žalobkyně splnila řádně a včas svoji oznamovací povinnost vůči celním orgánům ohledně změny jejího sídla. Jakékoliv údajné nesrovnalosti v dokladech u předmětné zásilky tak byly účelovými a nesmyslnými tvrzeními ze strany celních orgánů, které byly činěny s úmyslem poškodit žalobkyni.

Důvodem tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí je vybočení z mezí zákona, kdy rozsah kontrolní činnosti podle ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních původní žalovaný svévolně rozšířil o kontrolu jiných než zákonem předvídaných skutečností. Kontrola byla nepřipustně rozšířena na způsob vyplnění elektronického správního dokladu, přičemž nebyly zjištěny rozdíly v množství a druhu dopravovaných výrobků, a proto nebyly dány zákonem předvídané podmínky pro zajištění a zadržení zboží. Elektronické správní doklady byly státními orgány Německa shledány jako správné, úplně a bezvadné, přičemž žalobkyně nemá na vyplnění dokladu žádný podíl ani vliv. Žalobkyně je přesvědčena, že postupem celních orgánů došlo k porušení jejího legitimního očekávání ohledně toho, že předmětné doklady byly vyplněny správně a bez vady, jelikož se obchodem s vybranými výrobky v režimu povolení dle ust. § 22 zákona o spotřebních daních zabývala déle než jeden rok a jelikož od společnosti „TOTAL“ se sídlem v Německu odebírala pravidelně, takže žalobkyně i orgány celní správy včetně původního žalovaného dlouhodobě znaly způsob, jakým odesílající německý daňový sklad vyplňoval průvodní doklady k dopravě vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Žalobkyně trvá na tom, že ani v jednom z předchozích dovozních případů nebyl odesílajícím německým daňovým skladem vyplněn údaj v kolonce č. 7a a takový postup nebyl nikdy v minulosti pozastaven ani nebyl označen jako špatný, vadný nebo nedostatečný. Do kolonky č. 7a byl vždy údaj vepsán až ručně při ukončení dopravy, kdy tento údaj tam vepisovala p. L. L., jakožto osoba, která při ukončení dopravy jednala s orgány celní správy. Navíc doklad ze dne 26. 3. 2010 prošel i tzv. mobilní kontrolou, což prokazuje razítko celního úřadu s poznámkou kontrola dne 26. 3. 2010, takže na základě těchto skutečností a postupů žalobkyně předpokládala, že doklady v daném případě byly vyplněny správně. K tomu žalobkyně doplnila, že v době po 15. 4. 2010 v žádném dalším dovozním případě orgány celní správy při kontrolách vybraných výrobků neoznačily stejně vyplněné doklady za špatné a tedy nepostupovaly shodně, jako v předmětné věci u žalobkyně, třebaže společnost „TOTAL“ jakožto odesílající německý daňový sklad vyplňovala příslušné

správní doklady naprosto ve stejném rozsahu. Pro případ, že by žalovaná strana popírala žalobkyní výše uvedená tvrzení, tak žalobkyně navrhuje případný výsledek p. O. M., který zajišťoval komunikaci mezi žalobkyní, jejími dodavateli a celními orgány, což činil i u společnosti Rock Oil, s. r. o., dále případný výsledek p. O. N., který je jednatelem společnosti Rock Oil, s. r. o., a také případný výsledek kompetentní osoby ze společnosti TOTAL Deutschland GmbH se sídlem v Německu. Vedle toho žalobkyně případně navrhl, aby si soud vyžádal u žalované strany doklady z dopravy vybraných výrobků týkajících se společnosti Rock Oil, s. r. o., v období od 16. 4. 2010 do 20. 4. 2010, kdy bylo bez jakýchkoliv problémů dovezeno minimálně 30 nákladních souprav vybraných výrobků, přičemž k doplnění žaloby ze dne 26. 9. 2011 v přílohách předložila mj. i kopie sedmi dovozních dokladů, z nichž dle žalobkyně zřetelně vyplývá, že kolonka č. 7a nebyla nikdy německým odesílatelem vyplněna. Vedle toho žalobkyně v přílohách přiložila i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 11. 2010, č. j. 10 Af 81/2010 – 46, který byl vydán v obdobné věci na základě její žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, k čemuž dodala, že tento rozsudek, jímž bylo vyhověno její žalobě, byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 5 Aps 2/2011 – 97, zrušen, když žalobkyně se má dle Nejvyššího správního soudu domáhat svých práv cestou žaloby proti správnímu rozhodnutí.

Celní úřad Ústí nad Labem z pozice původního žalovaného k výzvě soudu zaslal písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

V písemném vyjádření k žalobě původní žalovaný nejprve zevrubně zopakoval průběh správního řízení, z něhož vzešlo jeho rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, přičemž zdůraznil, že kolonka č. 7a - místo dodání vybraných výrobků na průvodním dokladu AAD č. 4076388 zůstala nevyplněna, třebaže měla být vyplněna s ohledem na tehdy platnou právní úpravu, kterou podrobně předestřel. Vedle toho původní žalovaný uvedl, že dle průvodního dokladu AAD č. 4076388 byla žalobkyně příjemcem zboží, kdy v kolonce č. 7 bylo uvedeno sídlo na adrese: Hněvkovice č. p. 56, Štětí, PSČ 411 08, které ovšem bylo dne 7. 4. 2010 z obchodního rejstříku vymazáno a téhož dne bylo do obchodního rejstříku zapsáno sídlo na adrese: Praha 10 – Vinohrady, ul. Říčanská č. p. 1984/5, PSČ 101 00. Vybrané výrobky přitom měly být dopraveny ve smyslu povolení oprávněného příjemce, které bylo vydáno pod č. j. 1803-3/2010-200100-23, na jedno ze sedmi míst zde stanovených, ovšem mezi těmito sedmi místy není sídlo žalobkyně. Následně měly být vybrané výrobky dopraveny s dokladem o dopravě na čerpací stanici „Tank ONO“ v Mělníku. Na základě těchto dvou skutečností bylo dle původního žalovaného legitimně a právoplatně přikročeno k vydání rozhodnutí o zajištění přepravovaných vybraných výrobků. Žalobkyně i její zástupce věděli minimálně od 31. 5. 2010 o tom, že kontrolovanému dopravci K. K. byly celním orgánem zajištěny vybrané výrobky ve vlastnictví žalobkyně, a proto je nepravdivé tvrzení žalobkyně o tom, že až z přípisu žalované strany ze dne 9. 9. 2010 se dozvěděla důvody „zmizení“ přepravovaných vybraných výrobků a také to, že se na tomto „zmizení“ podílel původní žalovaný. Závěrem původní žalovaný podotkl, že dne 15. 11. 2010 pod č. j. 35886-5/2010-206300-024 vydal rozhodnutí, jímž rozhodl o neuložení propadnutí zajištěných vybraných výrobků. Na podporu svého přesvědčení, že jeho postup byl zcela legitimní a zákonný původní žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 8. 2010, č. j. 10 Af 53/2010 – 42, který v obdobné kauze žalobu žalobkyně na ochranu před

nezákonným zásahem správního orgánu zamítl, když shledal zákonný postup Celního úřadu České Budějovice.

V následně učiněné replice ze dne 12. 10. 2011 žalobkyně setrvala na svém přesvědčení, že předmětnou žalobu podala důvodně, když kolonka č. 7a na průvodním dokladu AAD č. 4076388 nemusela být vyplněna s ohledem na to, že kolonka č. 7 byla řádně vyplněna a adresa příjemce se nelišila od údaje uvedeného právě v kolonce č. 7. Vedle toho žalobkyně trvala na tom, že řádně a včas splnila svoji oznamovací povinnost ohledně změny svého sídla, která byla zapsána do obchodního rejstříku ke dni 7. 4. 2010, když dne 13. 4. 2010 elektronickým přípisem opatřeným svým elektronickým podpisem Celnímu úřadu Ústí nad Labem a Celnímu ředitelství Ústí nad Labem oznámila změnu svého sídla i změny v osobách svých jednatelů. Přestože doručení tohoto přípisu pak potvrdilo Celní ředitelství Ústí nad Labem, tak došlo ze strany celních orgánů vůči žalobkyni ke zlovolnému zneužití změny v evidenci rejstříkového soudu jako záminky k zajištění všech dopravovaných zásilek žalobkyně na celém území České republiky, ačkoliv ta disponovala zvláštním povolením dle ust. § 22 zákona o spotřebních daních.

Celní úřad Ústí nad Labem z pozice původního žalovaného v reakci na repliku žalobkyně zaslal písemné vyjádření ze dne 6. 1. 2012, v němž navrhl její odmítnutí pro opožděnost či její zamítnutí pro nedůvodnost, jednak když kolonka č. 7a - místo dodání vybraných výrobků nebyla na průvodním dokladu AAD č. 4076388 vyplněna, třebaže měla být vyplněna s ohledem na tehdy platnou právní úpravu, kterou opětovně podrobně předestřel, a jednak když v důsledku změny sídla žalobkyně v průběhu dopravy vybraných výrobků nebyla vyplněna na průvodním dokladu AAD č. 4076388 kolonka č. B, navíc když odesílatel je povinen změnu místa dodání neprodleně oznámit příslušnému orgánu. Dále původní žalovaný uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobkyně o tom, že celní orgány nemohou na základě kontroly provedené dle ust. § 41 zákona o spotřebních daních zpochybnit i jiné údaje na průvodních dokladech, než údaje o množství a druhu vybraných výrobků, jelikož takové omezení z ust. § 42 téhož zákona nevyplývá. Původní žalovaný tak nejednal svévolně a mimo podmínky stanovené pro dotyčnou kontrolu. Dle původního žalovaného pro dané soudní řízení nejsou určující doklady předložené žalobkyní z jiných celních řízení, protože doprava by měla probíhat vždy v souladu s platnými a účinnými předpisy. Rovněž pro dané soudní řízení nejsou určující následné úkony celních orgánů po vydání předmětného rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků činěné u žalobkyně či jiných subjektů.

Následně Generální ředitelství cel z pozice stávajícího žalovaného k výzvě soudu předložilo správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhlo její odmítnutí pro opožděnost popřípadě její zamítnutí pro nedůvodnost.

V souvislosti s návrhem na odmítnutí žaloby pro opožděnost stávající žalovaný uvedl, že žalobkyně věděla nejpozději dne 18. 4. 2010, tj. 4 dny po zajištění vybraných výrobků, o důvodech a subjektu veřejné moci, který provedl dotyčné zajištění. Žalobkyně totiž již dne 19. 4. 2010 uplatnila žádost o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, kterou jí měl údajně způsobit nesprávný úřední postup celních orgánů, přičemž k této žádosti žalobkyně předložila jako důkaz i kopii protokolu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 14650-2/2010-206300-031, o zajištění vybraných výrobků. Proto měla žalobkyně být procesně zodpovědná a obratem měla svůj žalobní petit formulovat proti rozhodnutí

o zajištění, což ovšem neučinila, když tak učinila až podáním ze dne 27. 9. 2011, takže stávající žalovaný je přesvědčen o tom, že lhůta pro podání žaloby uplynula nejpozději dnem 19. 6. 2010, přičemž na podporu tohoto názoru poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2009, č. j. 8 Aps 2/2009 - 134. Počátek běhu lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí o zajištění předmětných vybraných výrobků dle stávajícího žalovaného je nutno stanovit od okamžiku, kdy se žalobkyně dozvěděla o existenci tohoto rozhodnutí, a ne až od okamžiku jeho skutečného seznámení. Tato doba byla plně v dispozici žalobkyně a záleželo pouze na její vůli uplatňovat její práva. Nečinnost žalobkyně při podání žaloby proto s ohledem na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* - právo přeje bdělým - nemůže jít k tíži žalované strany, jinak by tím soud založil nerovnost mezi subjekty, jejichž spor má soud rozhodnout.

Pro případ, že by soud žalobu neshledal opožděnou, stávající žalovaný k věci uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobkyně o tom, že věcně příslušní správci spotřební daně nemohou na základě kontroly provedené ve smyslu ust. § 41 zákona o spotřebních daních zpochybnit i jiné údaje na průvodních dokladech, než údaje o množství a druhu vybraných výrobků. Takové omezení z ust. § 42 zákona o spotřebních daních dle stávajícího žalovaného nevyplývá, když s uvedenou kontrolou druhu a množství dopravovaných vybraných výrobků úzce souvisí i kontrola dokladů, které náklad doprovázejí, jak vyplývá z navazujícího ust. § 42 zákona o spotřebních daních, kde jsou v odst. 1 a odst. 2 uvedeny důvody pro zajištění vybraných výrobků. Stávající žalovaný trvá na tom, že žalobkyně si nesprávně vykládá účel předmětných kolonek č. 7 a č. 7a, jejichž účelem je právě jednoznačně deklarovat, kde se bude daná doprava ukončovat. Kolonku č. 7a skutečně není nutno vyplňovat, ovšem pouze v případě, kdy místo dodání souhlasí s adresou v kolonce č. 7, což nebyl případ žalobkyně. Navíc pokud se během dopravy vybraných výrobků změní podmínky a místo dodání je na jiné adrese, než je uvedeno v kolonce č. 7 či č. 7a průvodního dokladu AAD, tak musí odesílatel nebo osoba jím pověřená tuto změnu vyznačit v kolonce č. B AAD, což nebylo v případě žalobkyně učiněno. Jestliže takové nesprávnosti byly zjištěny, byl důvod pro zajištění zboží, přičemž dle stávajícího žalovaného při rozhodování nebylo vybočeno z mezí ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních a požadavek na vyplnění kolonky č. 7a průvodního dokladu vyplývá nejen z české právní úpravy, nýbrž i z evropských směrnic a nařízení, které stávající žalovaný podrobně odcitoval.

V předmětné věci prohlásil K. K. z pozice kontrolovaného dopravce vybraných výrobků pro žalobkyni, že uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení, přičemž k věci toliko uvedl, že navrhuje, aby soud žalobě vyhověl.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 19. 3. 2014 soud oběma účastníkům řízení udělil procesní poučení ve smyslu ust. § 36 odst. 1 v návaznosti na ust. § 49 odst. 4 věta druhá s. ř. s. o tom, že předmětem soudního řízení je žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21, s tím, že žalovaným správním orgánem je v současné době Generální ředitelství cel. Toto procesní poučení soud učinil s ohledem na skutečnost, že žalobkyně svoji žalobu nejprve formulovala jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem původně žalovaného Celního úřadu Ústí nad Labem, kterou posléze s ohledem na vývoj judikatury před Nejvyšším správním soudem ohledně soudní ochrany při zajištění vybraných výrobků překvalifikovala doplněním žaloby ze dne 26. 9. 2011 na žalobu proti prvoinstančnímu rozhodnutí původně žalovaného Celního

úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010, č. j. 14681/2010-206300-031, kdy posléze opět s ohledem na vývoj judikatury před Nejvyšším správním soudem ohledně soudní ochrany při zajištění vybraných výrobků doplněním žaloby ze dne 14. 2. 2012 za rozhodnutí, vůči němuž je brojeno žalobou, označila druhoinstanční rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21, jímž bylo rozhodováno o citovaném prvoinstančním rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010,

Žalobkyně při dotýcném ústním jednání před soudem setrvala na žalobních námitkách a zdůraznila, že se naprosto ztotožňuje s vymezením předmětu soudního řízení včetně vymezení žalovaného správního orgánu, jak bylo učiněno soudem. Dále trvala na tom, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí nemohou obstát pro svoji nezákonnost, přičemž v praktickém životě tato rozhodnutí měla pro žalobkyni likvidační dopad. Odmítla, aby případné nevyplnění jedné kolonky, a to kolonky č. 7a v průvodním dokladu, bylo záminkou pro zákonné rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků žalobkyně. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že v jejím případě celní orgány zjevně zneužily správní úvahu, přičemž ve správním řízení postupovaly výhradně dle autoritativních pokynů nadřízených správních orgánů. K dotazu soudu, zda žalobkyně může konkretizovat datum, kdy získala žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí, žalobkyně uvedla, že toto datum již specifikovat nemůže pro značný časový odstup.

Při témže ústním jednání před soudem pověřený pracovník stávajícího žalovaného nadále požadoval odmítnutí žaloby pro opožděnost popř. její zamítnutí pro nedůvodnost. V reakci na udělené procesní poučení ze strany soudu pověřený pracovník uvedl, že má za to, že v daném případě byla původně podána žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu, kterým tehdy byl Celní úřad Ústí nad Labem, přičemž má za to, že dle úpravy obsažené v s. ř. s. není přípustná následná překvalifikace této tzv. zásahové žaloby do žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a to i přes aktuální judikturní vývoj Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že předmětem přezkumu by neměl být postup nadřízených celních orgánů, nýbrž toliko rozhodnutí o zajištění zboží, jak to vymezil soud. Vedle toho setrval na názoru, že žaloba byla podána opožděně, a to z pohledu jak tzv. zásahové žaloby, tak i žaloby proti správnímu rozhodnutí, a také jak z pohledu prvoinstančního, tak i druhoinstančního rozhodnutí. V návaznosti na to vyjádřil přesvědčení, že žalobkyně již dne 19. 4. 2010 věděla o zajištění vybraných výrobků, přičemž se mu jeví jako krajně nepravděpodobné, že by žalobkyně neměla samotné rozhodnutí o zajištění za situace, kdy již dne 19. 4. 2010 podávala žádost na náhradu škody v důsledku údajného nesprávného postupu celního úřadu. K tomu doplnil, že pokud o tomto rozhodnutí žalobkyně nevěděla, tak o něm měla vědět s ohledem na starou právní zásadu, že *vigilantibus iura scripta sunt* - právo přeje bdělým. Vedle toho uvedl, že kolonka č. 7a na průvodním dokladu měla být vyplněna s tím, že žalobkyně se nemůže odvolávat na údajnou dosavadní praxi celních orgánů, které údajně akceptovaly vyplnění této kolonky až po ukončení dopravy. Pověřený pracovník stávajícího žalovaného trval na tom, že postup celních orgánů byl řádný a zákonný, když dle judikatury správních soudů a Ústavního soudu postačuje k zajištění vybraných výrobků pouhé důvodné podezření, přičemž v daném případě toto důvodné podezření nezanedbatelné intenzity bylo dáno. K dotazu soudu, zda žalovaná strana může přesně označit listinu obsaženou ve správním spise předloženým soudem, z níž by vyplývalo doručení žalobou napadeného rozhodnutí, popř. jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí žalobkyni a v návaznosti na to i opožděnost předmětné žaloby, pověřený

pracovník stávajícího žalovaného výslovně uvedl, že žádná taková listina ve správním spise založena není, přičemž opožděnost žaloby žalovaná strana dovozuje z faktu, že žalobkyně již dne 19. 4. 2010 podala žádost na náhradu škody pro údajný nesprávný postup celního úřadu na základě její vědomosti o zajištění vybraných výrobků.

Před vlastním meritorním projednání předmětného případu se soud předně výslovně zabýval tím, zda mohla žalobkyně v průběhu soudního řízení svoji žalobu původně koncipovanou jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem původně žalovaného Celního úřadu Ústí nad Labem, přeformulovat v doplnění žaloby ze dne 26. 9. 2011 na žalobu proti prvoinstančnímu rozhodnutí původně žalovaného Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010, č. j. 14681/2010-206300-031, kdy ještě posléze za rozhodnutí, vůči němuž je brojeno žalobou, v doplnění žaloby ze dne 14. 2. 2012 označila druhoinstanční rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21, jímž bylo rozhodováno o citovaném prvoinstančním rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010. Již výše soud nastínil, že tento procesní postup žalobkyně vyhodnotil jako legitimní a akceptoval jej, jednak s ohledem na právní úpravu obsaženou v zákoně o spotřebních daních, která v někdejším platném znění dopadala na předmětný případ, a zejména pak s ohledem na vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu ve vztahu ke správním rozhodnutím o zajištění vybraných výrobků (k tomu srov. např. jeho rozsudky ze dne 17. 6. 2011, č. j. 5 Afs 10/2011 – 94, ze dne 15. 6. 2011, č. j. 5 Aps 2/2011 – 97, ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30), jak již soud poznamenal shora, kdy žalobkyní postupně činěná doplnění žaloby vedoucí k její typové modifikaci včetně modifikace předmětu řízení v rámci žaloby podané v intencích ust. § 65 a násl. s. ř. s. zjevně představovala pouhou a nezbytně nutnou procesní reakci na překotný judikatorní vývoj u Nejvyššího správního soudu v dané problematice. Dle názoru soudu bylo by nepřipustné, aby za situace, kdy zajištěním vybraných výrobků bylo nepochybně zasaženo do vlastnického práva žalobkyně a následného judikatorního konstatování ze strany Nejvyššího správního soudu o tom, že žalobkyně se má domáhat ochrany svých práv žalobou podanou v intencích ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a nikoliv tzv. zásahovou žalobou (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 15. 6. 2011, č. j. 5 Aps 2/2011 – 97), soud nepřipustil změnu tzv. zásahové žaloby, třebaže ta byla u soudu podána ještě před vznikem dotyčného judikátu Nejvyššího správního soudu. Tímto postupem s ohledem na specifickou tehdy platnou právní úpravu obsaženou v zákoně o spotřebních daních a judikatorní směřování Nejvyššího správního soudu ve vztahu ke správním rozhodnutím o zajištění vybraných výrobků by byl *de facto* i *de iure* zamezen přístup žalobkyně k soudu, u něhož by se mohla domáhat ochrany svých práv v rámci správního soudnictví, což soud vyhodnotil jako nepřijatelný stav odporující čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Navíc v případě žalobkyně je třeba podotknout, že ta se v minulosti pokusila domáhat se ochrany svých práv v rámci správního soudnictví před Krajským soudem v Ústí nad Labem v souvislosti s předmětnými rozhodnutími celních orgánů o zajištění vybraných výrobků, když již dne 9. 11. 2010 podala žalobu v intencích ust. § 65 a násl. s. ř. s., jíž se domáhala zrušení druhoinstančního rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21, ovšem tato žaloba jí byla soudem pravomocně odmítnuta usnesením ze dne 31. 8. 2011, č. j. 15 Af 84/2010 – 43, když soud dovodil v reflexi tehdy platné judikatury Nejvyššího správního soudu v podobě již shora citovaného rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 5 Aps 2/2011 – 97, že žalobkyní nespědí aktivní legitimace ve vztahu k tomuto druhoinstančnímu rozhodnutí, nýbrž jen k prvoinstančnímu rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010. Dále nelze nezmínit, že v době podání předmětné

žaloby navíc Krajský soud v Českých Budějovicích připustil meritorní přezkum tzv. zásahových žalob podaných žalobkyní v souvislosti se zajištěním vybraných výrobků ve jejím vlastnictví, ke kterému došlo dne 15. 4. 2010 (k tomu srov. jeho rozsudky ze dne 24. 11. 2010, č. j. 10 Af 81/2010 – 46, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 10 Af 53/2010 – 42), a proto nelze vytýkat žalobkyni, že by se nesnažila náležitě chránit svá práva u soudu, jak namítal stávající žalovaný. Tento dílčí procesní závěr o přípustné modifikaci typu správní žaloby včetně modifikace předmětu řízení v rámci žaloby podané v intencích ust. § 65 a násl. s. ř. s. dle názoru soudu plně konvenuje se závěry Nejvyššího správního soudu, jež byly vysloveny např. v jeho rozsudku ze dne 8. 11. 2010, č. j. 2 As 86/2010 – 90, který pojednává o důležitosti zvýšené citlivosti a „procesní péče“ soudu v případech nejednotné judikатурní linie týkající se povahy napadeného aktu a volby žalobního režimu a který je dostupný na www.nssoud.cz.

Dále se soud před vlastním meritorním projednání předmětného případu rovněž předně výslovně zabýval otázkou včasnosti předmětné žaloby koncipované v intencích ust. § 65 a násl., tj. žaloby proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21, a to vzhledem k tomu, že původní i stávající žalovaný vznesli námitku opožděného podání dotyčné žaloby, jak soud uvedl již shora. Otázku včasnosti předmětné žaloby přitom soud posuzoval výhradně optikou ustanovení, která se vztahují k žalobám podaným v intencích ust. § 65 a násl. s. ř. s., a nikoliv, která se vztahují k tzv. zásahovým žalobám, když předmětné řízení se vedeno právě o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Po zevrubném prostudování správního spisu, který soudu předložil původní žalovaný a posléze i stávající žalovaný, i obsahu žaloby včetně jejích příloh, které k ní připojila žalobkyně, soud uvádí, že neshledal, že by žalobkyně předmětnou žalobu podala po marném uplynutí lhůty k jejímu podání. Tento dílčí procesní závěr soud učinil s ohledem na skutečnost, že z předloženého správního spisu původním i stávajícím žalovaným i z listin předložených žalobkyní a zejména pak ze soudního spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem vedeném pod sp. zn. 15 Af 84/2010, které se rovněž týkalo předmětného žalobou napadeného rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, č. j. 5038-2/2010-200100-21, lze v jejich souhrnu z hlediska počátku běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí vymezené v ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., prokazatelně doložit až datum 6. 10. 2010, kdy žalobkyně obdržela kopii žalobou napadeného rozhodnutí, a to v rámci nahlížení do správního spisu u Celního úřadu Praha 1, jak vyplývá z protokolu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 28969/2010-176100-21, který žalobkyně přiložila k žalobě vedené pod sp. zn. 15 Af 84/2010. Ze žádné jiné písemnosti nelze prokazatelně doložit dřívější konkrétní datum, kdy by žalobkyně obdržela, a to i neformálně, žalobou napadené rozhodnutí. Původní i stávající žalovaný sice poukazovali na skutečnost, že již v dubnu 2010 žalobkyně podala u Ministerstva financí žádost o náhradu škody z důvodu zajištění jejích vybraných výrobků, nicméně běh lhůty pro podání správní žaloby se odvíjí od okamžiku doručení žalobou napadeného rozhodnutí popř. od okamžiku, kdy žalobce měl možnost se seznámit s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoliv od okamžiku, kdy se žalobce dozví informace, které vedly správní orgán k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že žalobou podanou v intencích ust. § 65 a násl. s. ř. s. se právě a jen v zásadě brojí proti správnímu rozhodnutí, takže žalobce musí mít možnost být seznámen se zdůvodněním toho kterého konkrétního rozhodnutí, aby mohl náležitě formulovat své žalobní námitky. Žalobkyni bylo žalobou napadené rozhodnutí prokazatelně předáno nejdříve dne 6. 10. 2010, a proto pokud žalobu vůči tomuto rozhodnutí podala prostřednictvím elektronické pošty dne 13. 9. 2010, učinila tak v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst.

1 s. ř. s. Dle názoru soudu je nepřipustné, aby soud posuzoval včasnost žaloby toliko na základě spekulativních úvah žalované strany, a tedy neprokazatelným způsobem podložených skutečností, o tom, kdy žalobkyně patrně měla možnost se seznámit s žalobou napadeným rozhodnutím. V této souvislosti nelze nezmínit, že předmětem přezkumu je druhoinstanční rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, které bylo zjevně vydáno až po datu 19. 4. 2010, a proto žalovaná strana naprosto mylně namítá, že dvouměsíční lhůta k podání žaloby se odvíjí již ode dne 19. 4. 2010. V daném případě bylo nutné, aby žalobkyně brojila proti konečnému rozhodnutí ve věci, tj. vůči druhoinstančnímu rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010, a nikoliv vůči prvoinstančnímu rozhodnutí původně žalovaného Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010, č. j. 14681/2010-206300-031, jelikož obě rozhodnutí představují jeden nedílný celek, když druhoinstanční rozhodnutí navazuje na prvoinstanční rozhodnutí, a proto dotyčné druhoinstanční rozhodnutí nelze pominout. Tento závěr ostatně zřetelně vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 Af 81/2010 – 196, který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s názorem žalobkyně o její aktivní legitimaci, kterou ostatně nikterak nezpochybnil ani původní i stávající žalovaný, a to i přes skutečnost, že žalobkyně nebyla dle tehdejší právní úpravy zákona o spotřebních daních, která byla platná do 30. 4. 2011, účastníkem dotyčného správního řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí. Soud je toho názoru, že zajištěním vybraných výrobků ve vlastnictví žalobkyně bylo zasaženo do vlastnického práva žalobkyně, a tudíž žalobkyni v daném případě svědčí aktivní legitimace dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Shodný závěr o aktivní legitimaci v obdobné věci dovodil i Krajský soud v Českých Budějovicích v již výše citovaném rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 Af 81/2010 – 196, který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30, který byl soudem rovněž již shora citován.

Jelikož soud shledal splnění všech podmínek pro meritorní projednání předmětné žaloby, přikročil k jejímu meritornímu projednání.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná, aniž by se však ztotožnil se všemi žalobními námitkami žalobkyně, když jako neopodstatněnou soud vyhodnotil námitku žalobkyně o nepřipustném rozšíření rozsahu kontrolní činnosti původního žalovaného.

Již výše bylo zmíněno, že žalobkyně v daném řízení namítala, že původní žalovaný nepřipustně rozšířil rozsah kontrolní činnosti podle ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních

daních o kontrolu jiných než zákonem předvídaných skutečností, a to na způsob vyplnění elektronického správního dokladu. Při učinění závěru o nedůvodnosti námitek žalobkyně v tomto směru soud vycházel ze skutečnosti, že v předmětné věci se kontrola uskutečnila v průběhu dopravy vybraných výrobků pro žalobkyni. Tento způsob kontroly upravuje ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních. V tomto předpise ve znění v době rozhodné bylo stanoveno, že kterýkoliv celní úřad nebo celní ředitelství jsou oprávněny zastavovat dopravní prostředky a provádět jejich kontrolu za účelem zjištění, zda druh a množství dopravovaných vybraných výrobků odpovídají druhu a množství vybraných výrobků uvedených v elektronických průvodních dokladech nebo v ostatních dokladech stanovených pro dopravu vybraných výrobků. Dále soud uvádí, že institut zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 zákona o spotřebních daních lze aplikovat i na zjištění učiněná v souvislosti s kontrolním oprávněním dle ust. § 41 odst. 4 téhož zákona. Nelze proto dovozovat, jak činí žalobkyně, že celní orgány mohou v rámci kontroly dle ust. § 41 odst. 4 citovaného zákona kontrolovat pouze druh a množství přepravovaných výrobků a tedy že nemohou podrobit kontrole i jiné skutečnosti. Tento závěr Krajský soud v Ústí nad Labem dovodil již např. ve svém rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 15 Af 62/2010 – 70, a zejména pak v rozsudcích ze dne 13. 1. 2014, č. j. 15 Af 98/2011 – 56 a č. j. 15 Af 99/2011 – 54, které byly vydány na základě žalob žalobkyně ve skutkově a právně téměř identických případech, jako je projednávaný případ.

Naproti tomu ovšem skutečností zůstává, že nelze provést zajištění vybraných výrobků na základě kontroly provedené dle ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních, při které nebyly shledány nedostatky resp. ze zjištění nedostatku jiného charakteru nelze bez dalšího jen s odkazem na dané ustanovení přistoupit k zajištění vybraných výrobků ve smyslu ust. § 42 téhož zákona. Je tomu tak proto, že ust. § 41 a ust. § 42 zákona o spotřebních daních, která opravňují celní orgány ke kontrole, jsou zcela odlišné instituty, nejsou nikterak podmiňující a nelze je zaměňovat. Z tohoto důvodu je nutné vždy identifikovat řízení, které je vedeno a v němž celní orgány zjistily pochybení, které by odůvodňovalo zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 zákona o spotřebních daních.

V předmětné věci z obsahu správního spisu vyplývá, že rozporovaná kontrola u dopravce K. K., se uskutečnila dne 15. 4. 2010, a to v průběhu dopravy vybraných výrobků pro žalobkyni a tedy v režimu ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních, kdy byla primárně zaměřena na kontrolu druhu a množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených v elektronických průvodních dokladech nebo v ostatních dokladech stanovených pro dopravu vybraných výrobků, jak vyplývá z protokolu ze dne 15. 4. 2010, v němž se jako předmět jednání výslovně uvádí, že kontrola se týká přepravy minerálních olejů pro žalobkyni, a jak vyplývá i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. V návaznosti na výše uvedené skutečnosti je nutno zdůraznit, že pokud se jedná o druh a množství dopravovaných vybraných výrobků, tak v tomto ohledu nebyly žádné závady shledány, což vyplývá z obsahu spisu i vyjádření původního žalovaného i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jestliže bylo zjištěno, že je přepravován druh vybraných výrobků v množství odpovídajícím elektronickým průvodním dokladům, přičemž přeprava se děje pro žalobce, pak kontrola při přepravě vybraných výrobků skončila bez závad. Na základě takového výsledku kontroly provedené podle ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních nelze přepravované vybrané výrobky a dopravní prostředek bez dalšího zajistit dle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních.

Žalovaná strana by měla vzít v potaz fakt, že v rámci kontroly množství a druhu přepravovaných vybraných výrobků celní orgán může zjistit i jiná pochybení, která mohou být důvodem pro zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 odst. 1 písm. a) až písm. d) zákona o spotřebních daních. V takovém případě je nutno taková pochybení specifikovat a podřadit pod případná porušení povinností, s nimiž zákon o spotřebních daních spojuje postup dle ust. § 42, a vést ohledně odstranění takových pochybností dle jejich povahy určitý zákonem presumovaný postup a identifikovat relevantní řízení, v němž mají být zjištěná pochybení hodnocena a mají z nich být vyvozeny relevantní dopady; to vše s ohledem na smysl a účel zákonného opatření. Není ovšem možno poté, kdy vlastní kontrola provedená v režimu ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních je bez zjištění závad v množství a druhu přepravovaných vybraných výrobků, aby bez dalšího (např. v podobě provedení místního šetření v intencích zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jenž na řízení ve věcech spotřebních daní s výlukou části šesté dopadal) bylo přistoupeno k zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 zákona o spotřebních daních, jako tomu bylo v projednávané věci.

V daném případě totiž celní orgány uvedly, že byly zjištěny nesrovnalosti ohledně správnosti údajů, které byly uvedeny na průvodních dokladech, a to dokladu AAD č. 4076388 pokud se jedná o kolonku č. 7a, tj. ohledně údaje o místu ukončení vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, která nebyla vyplněna. Vedle toho rozpor ve vyplnění dotyčného dokladu spatřoval původní žalovaný v celním řízení a posléze i v řízení před soudem shodně jako stávající žalovaný v rozdílných údajích oproti evidenci obchodního rejstříku, a to pokud se jedná o sídlo žalobkyně, která byla příjemcem dopravovaných vybraných výrobků. V této souvislosti ovšem nelze nezmínit, že sám původní žalovaný s ohledem na „*okolnosti daného případu, zejména s ověřením správnosti ostatních údajů na dokladech provázejících vybrané výrobky, údajů svědčících o místu přímého dodání vybraných výrobků z mezinárodního nákladního listu CZ RV 2775335, kde je uvedeno místo vykládky Mělník, přičemž toto místo koresponduje s místem uvedeným v oznámení o dovozu pohonných hmot s příměsí biopaliv (PHM) na území ČR ... č. U406/10 doručeném celnímu úřadu dne 15. 4. 2010 a zaevidovaném pod č. j. 15414/2010-206300-024...*“ dovedl v rámci své rozhodovací činnosti, že ze strany zúčastněných osob nedošlo k porušení režimu podmíněného osvobození od daně, přičemž nelze pominout skutečnost, že předmětná doprava byla povolena i přes nevyplněné údaje pověřenými orgány členské země odeslání, a proto následně v řízení o propadnutí vybraných výrobků rozhodl (až) dne 15. 11. 2010 pod č. j. 35886-5/2010-206300-024 o tom, že propadnutí zajištěných vybraných výrobků, které byly zajištěny dne 15. 4. 2010, se neukládá. Takovou úvahu však měla učinit žalovaná strana již v době, kdy na základě všech výše citovaných indicií, které jí byly známy (správnost ostatních údajů na ADD č. 4076388, údaje uvedené na dalších dokladech provázejících předmětné minerální oleje svědčící o místu dodání, které je oprávněnému příjemci povoleno, a fakt, že k nevyplnění kolonky č. 7a došlo mj. i v důsledku postupu německých celních orgánů, které toto nevyplnění akceptovaly), což žalovaná strana neučinila a namísto toho bez dalšího skrze původního žalovaného rozhodla o zajištění vybraných výrobků, aniž by se jakkoliv údajnými nesrovnalostmi v údajích průvodních dokladech zabývala a vyhodnotila je z hlediska jejich závažnosti, povahy, tj. aby je vyhodnotila z hlediska naplnění podmínek pro zajištění vybraných výrobků.

Pokud měla žalovaná strana pochybnosti o údajích v předložených dokladech, bylo třeba vyhodnotit, zda tyto nesrovnalosti jsou takové intenzity, že by zpochybňovaly dotýčný

doklad jako takový, tedy usoudit, že se v daném případě nejedná o doklad ve smyslu ust. § 27 zákona o spotřebních daních a přeprava je prováděna bez příslušného dokladu nebo, zda se jedná o pochybení resp. nesrovnalost, kterou je možno odstranit na místě popř. bezprostředně a pro kterou závěr o neexistenci dokladu není důvodný. Soud je toho názoru, že až v případě nevyplnění všech požadovaných údajů v průvodním dokladu by poté mohl celní orgán dospět k závěru, že je dán důvod k zajištění vybraných výrobků, ovšem nikoliv dle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních, neboť chybí-li údaj zcela, nelze z toho dovodit, že se jedná o údaj vyplněný nesprávně či nepravdivě. A pokud by celní orgán dospěl k závěru, že nesrovnalosti a vady průvodního dokladu jsou takové intenzity, že nelze předložený doklad považovat za doklad ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Takové hodnocení původní žalovaný neprovedl, jak již soud uvedl výše.

Dále soud uvádí, že kolonku č. 7a na průvodním dokladu k dováženým vybraným výrobkům skutečně není nutno vyplňovat, ovšem pouze v případě, kdy místo dodání souhlasí s adresou v kolonce č. 7. V daném případě ovšem z výpovědi řidiče dopravujícího vybrané výrobky vyplynulo, že místo dodání bylo jiné než sídlo příjemce, a proto ze strany žalované nedošlo k rozpornému výkladu. Ani případný nedůsledný postup německých celních orgánů nic nemění na tom, že je vždy věcí kupujícího, v jehož postavení se nacházela i žalobkyně v předmětné věci, aby odesílateli sdělil, kde má být provedena vykládka zboží.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby má ovšem význam toliko zjištění, že údaje v elektronickém průvodním dokladu o druhu a množství přepravovaných vybraných výrobků byly správné, a jestliže tyto údaje byly správné, pak nebylo možno vybrané výrobky a dopravní prostředky zajistit postupem podle § 41 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních. Z tohoto důvodu soud vyhodnotil žalobou napadené rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků za stavu, kdy druh a množství kontrolovaných výrobků odpovídaly údajům obsaženým v elektronickém průvodním dokladu, za nezákonné, když jím původní žalovaný vybočil z mezí daných ust. § 41 odst. 4 a § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních.

Pro úplnost soud dodává, že původní žalovaný ve svém rozhodnutí o zajištění jako důvod pro vydání tohoto rozhodnutí vedle nevyplnění kolonky č. 7a dotyčného průvodního dokladu ADD č. 4076388, vyhodnotil i rozdílné údaje oproti evidenci obchodního rejstříku obsažené v tomto průvodním dokladu, a to pokud se jedná o sídlo žalobkyně, která byla příjemcem dopravovaných vybraných výrobků. Nicméně pro daný případ má význam to, že v rámci odvolacího řízení vedeném před Celním ředitelstvím Ústí nad Labem, které bylo iniciováno dopravcem K. K., byly námitky o nesprávnosti dokladů pro uvedení adresy dřívějšího sídla žalobkyně vyhodnoceny jako důvodné. Je proto s podivem, že žalovaná strana v předmětném soudním řízení jako jeden z důvodů, pro který dle jejího přesvědčení legitimně došlo k zajištění vybraných výrobků, opětovně uvádí i nesprávnost dokladu pro uvedení adresy dřívějšího sídla žalobkyně. Soud je toho názoru, že tato skutečnost nepředstavuje nesprávnost údaje o sídle žalující společnosti v době kontroly, která se uskutečnila dne 15. 4. 2010. Je tomu tak proto, že k rejstříkovému zápisu změny sídla žalobkyně došlo dne 7. 4. 2010 a tato skutečnost byla oznámena dne 13. 4. 2010 Celnímu ředitelství v Ústí nad Labem. Bylo tak učiněno v zákonem stanovené lhůtě podle ust. § 22 odst. 15 zákona o spotřebních daních. Sídlo žalobkyně nebylo sice v průvodním dokladu ADD č. 4076388, označeno zcela přesně, avšak žalobkyně nebyla za dané důkazní situace zaměnitelná s jiným subjektem. Shodný závěr v tomto směru v obdobné věci dovodil i Krajský soud v Českých Budějovicích v již výše citovaném rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 Af 81/2010 – 196,

který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30, který byl soudem rovněž již shora citován.

Vzhledem ke shora uvedeným důvodům, které se týkají rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2010 i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010 pro nezákonnost a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. V této souvislosti soud poznamenává, že učiněné závěry v projednávané věci plně korespondují závěrům, které v téměř skutkově i právně identické věci týkající se žalobkyně dovodil i Krajský soud v Českých Budějovicích ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 Af 81/2010 – 196, a posléze i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30, v rámci řízení o kasační stížnosti žalovaného celního orgánu, které již byly soudem citovány výše. Vedle toho je třeba uvést, že učiněné závěry v projednávané věci plně korespondují závěrům, které v téměř skutkově i právně identických věcech týkajících se žalobkyně soud vyslovil i v předchozích pravomocných rozsudcích ze dne 13. 1. 2014, č. j. 15 Af 98/2011 – 56 a č. j. 15 Af 99/2011 – 54, jež nebyly žalovanou stranou napadeny kasačními stížnostmi. Dále soud podotýká, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 8. 2010, č. j. 10 Af 53/2010 – 42, jehož závěrů se dovolával původní žalovaný, soud vyhodnotil jako překonaný následnou rozhodovací činností samotného Krajského soudu v Českých Budějovicích a zejména pak Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. jejich právě citované rozsudky). Rovněž tak jako překonané soud vyhodnotil své usnesení ze dne 31. 8. 2011, č. j. 15 Af 84/2010 – 43, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 5 Aps 2/2011 – 97, v té části, která pojednává o tom, že žalobkyně by měla žalobou podanou v intencích ust. § 65 a násl. s. ř. s. brojit pouze proti prvoinstančnímu rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek. Jiné náklady žalobkyně, která nebyla v řízení nikým zastupována, neuplatnila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. března 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová